

E. Lockhart

Audacity!

E. Lockhart

Auditie!

De Fontein

TRANSCRIPT van een microcassette-opname:

Demi: Staat hij aan?

Sadye: Het rode lichtje moet aan zijn.

Demi: Het is ook aan.

Sadye: Nee, 't is niet aan.

Demi: Wél. Vanuit die hoek zie je het niet.

Sadye: Zet hem even uit en controleer het even.

(bonk, bonke bonk, klik klik)

Demi: HaHA! Hij heeft het wel opgenomen. Zie je wel.

Sadye: *(zwijgt)*

Demi: Kom op. Geef het maar toe. Het lichtje was aan.

Sadye: *(poeslief)* Zullen we beginnen, já?

Demi: Tuurlijk schat. Maar ik had wél gelijk.

Demi: Daar gaat ie. Het is 24 juni en wij, Douglas B. Howard junior –

Demi: Demi!

Sadye: – Demi voor intimi –

Demi: *(onderbreekt haar)* – en Sarah Paulson, Sadye voor haar aanbidders en bewonderaars –

Sadye: Correctie: alleen voor haarzelf en Demi –

Demi: *(onderbreekt haar weer)* – je zegt SEE-die en je spelt het: s-a-d-y-e. En waag het niet het verkeerd te spellen, want op een dag wordt ze heel beroemd –

Sadye: – zitten op de achterbank van het minibusje van de familie Paulson –

Demi: – tegen een piepklein, semiprofessioneel cassetterecordertje te praten –

Sadye: Micro.

Demi: Tegen een microcassetterecordertje te praten om het historische feit vast te leggen dat we weggáán uit Brenton, Ohio.

Sadye: Joe-hoe!

Demi: Acht hele weken lang, weg uit dat treurige gat.

Sadye: Dag, vunzige wiskundeleraren! Dag, provinciale trutjes! Dag, gespierde sporttypes, drammerige wereldverbeteraars en criminele hangjongeren!

Demi: Dag, doodsaa winkelcentrum! Dag, plattelandskapsels!

Sadye: Dag, domme, wezenloze brugklassers en keurige gazons! Dag, daaag en blij dat ik van jullie af ben!

Demi: (*zingend*) Als je het niet erg vindt om in Brenton te wonen... dat zou fijn zijn!

Sadye: (*zingt de tweede stem*) Dat zou fijn zijn!

Demi: Als je niet geeft om bekrompenheid, pijn en verveling... dat zou fijn zijn!

Sadye: Dat zou fijn zijn!

(*Opvallend en opzettelijk ouderlijk gekuch vanaf de voorbank van het minibusje, waar Sadyes vader achter het stuur zit.*)

Meneer Paulson: Zou de engelenbak iets zachter kunnen doen? Dank u.

Sadye: Sorry pap.

Demi: Sorry, meneer Paulson. Dat was uit *Oliver!*

Sadye: *Oliver!*, de versie uit Brenton.

Meneer Paulson: Oliver of niet, ik krijg pijn aan mijn oren.

Demi: Hé, hebben we die nieuwe cd van de Broadway-opvoering hier liggen?

Sadye: Ik dacht van wel. Ik heb hem meegenomen. Kun je hem vinden, pap?

Meneer Paulson: Wat?

Sadye: Die *Oliver!*-cd! Duh.

(Meneer Paulson stopt de cd in de cd-speler.)

Demi: Ik was vroeger een jongenssopraan.

Sadye: Dat weten we al.

Demi: Nu moet ik het met een kopstem doen.

(Hij probeert samen met de jongenssopranen van de Oliver!-cast een paar regels mee te zingen van 'Food, Glorious Food'.)

Sadye: Geef het maar op, lieverd. Je lijkt Frankie Valli wel.

Demi: Dat beschouw ik als een compliment.

Sadye: Ha!

Demi: Nou? Ik ben dol op de *Jersey Boys*. Ik ben helemaal weg van de *Jersey Boys*.

Sadye: Frankie Valli is een sukkel.

Demi: Ach, hou je kop. Ik word de eerste zwarte die Frankie speelt op Broadway. Wacht maar af.

(Even is het stil in de auto. Demi eet uit een zak chips.)

Demi: Nog drie uur en we zijn in de hemel.

Sadye: Wildewood.

Demi: Dat zei ik toch. De hemel.

Sadye: Je verknalt ons bandje! Hier begrijpt het nageslacht niets van!

Demi: Oké, zeg jij het dan maar.

Sadye: Demi en ik gaan naar de Wildewood Academie voor de podiumkunsten, zomertheatercursus 2005.

Demi: We gaan die tent daar helemaal overnemen. Finaal overnemen.

Sadye: Dacht je?

Demi: Reken maar van yes. Wij worden beroemd.

Sadye: Niet zo bescheiden.

Demi: Haha.

Sadye: Je lippen zijn gebarsten.

Demi: Zeker. We worden beroemd. Dat voorspel ik je en dat gaat gebeuren.

Sadye: Ik zei dat je lippen gebarsten zijn.

Demi: Wou je mijn ego soms ondermijnen? Dat lukt je niet, hoor.

Sadye: (*lacht*)

Demi: Mijn ego is niet kapot te krijgen, schatje.

Sadye: Nee, echt. Je hebt lippenbalsem nodig.

Demi: Heb jij die bij je? Geef eens. O, appelsmaak.

Sadye: Zet dat apparaat eens uit. Dit lijkt nergens meer naar.

Demi: Yep. Mijn nageslacht hoeft niet te weten dat ik gebarsten lippen heb.

(*klik*)

D^{EMI.}

Mijn medesamenzweerder. Mijn eerste echte vriend. Iemand die uit gelijke delen ambitie en gekte bestaat. Een stevige bariton die met gemak kan overgaan naar een kopstem. Met een toekomst zo stralend als de lichtjes op 42nd Street.

Demi geloofde dat de zomercursus op Wildewood de hemel op aarde zou zijn. Geloofde dat hij er koning zou zijn en ik koningin, en dat we die zomer een fantastische tijd zouden krijgen.

Daar had hij gelijk in – wat hemzelf betreft tenminste.

IN BRENTON in de staat Ohio, waar ik vandaan kom, is zelfmoord plegen overbodig. Het is een doods stadje, even karakterloos als wittebrood. Voorat ik Demi ontmoette, had ik het gevoel dat ik alleen leefde tijdens de tap- en jazzlessen bij de dansschool van Miss Delilah in Cleveland, dertig kilometer verderop – drie middagen in de week plus zaterdagochtend. Bij Miss Delilah was er muziek, spanning en glitter. Musicalmedleys en die oude Miss D., met haar veren boa en spataders, die riep: ‘Vijf, zes, zeven, acht!’ – en straalde als we een tapnummer deden.

Wanneer de muziek afgelopen was en de negentig minuten voorbij waren, trokken alle kinderen van de dansles hun trui aan en renden naar auto’s die buiten stonden te wachten. Zij woonden in de stad. Maar ik bleef nog wat hangen, om handafdrukken van de plakkerige spiegels te vegen en te luisteren naar de verhalen van Miss Delilah en Mr Trocadero (de jazzleraar) over voorstellingen die ze hadden gedaan toen ze nog jong waren of stukken die ze op Broadway hadden gezien. Uiteindelijk knipten ze het licht uit en deden de deuren van de studio op slot – en dan moest ik op de hoek van de straat wachten op de laatste bus naar Brenton.

Ik had thuis geen verschrikkelijk leven. Alleen maar doods. Volkomen vrij van enige opwinding.

Ik ben enig kind en mijn vader is al oud. Zesenzestig. Gepensioneerd. Mijn moeder is zijn tweede vrouw en zij is nog helemaal niet oud, vergeleken bij hem. Maar ze is doof. Ze spreekt tamelijk duidelijk en ze kan liplezen, maar ze gebruikt ook ASL – Amerikaanse gebarentaal. Ze werkt voor een postorderbedrijf in keukenbenodigdheden.

Bij ons thuis is het dus stil. Niemand schreeuwt van de

ene naar de andere kamer. We spreken zelden als we kunnen gebaren. Er staat vrijwel nooit muziek of een tv aan.

Mijn moeder werkt, denkt na over haar werk en praat over haar werk, met af en toe een uitstapje naar koken; mijn vader, die vroeger bankier was, snoeit pioenstruiken, maait het gras, is lid van een golf- en tennisclub en leest boeken over de Amerikaanse Burgeroorlog.

Voordat ik Demi had hing ik in de middagpauze rond met een stel saaie, maar verder wel aardige meisjes: Dora, Ada en Laura. Kleine, vrouwelijke meisjes, die er tegen konden dat ik zo nu en dan iets anders aanhad dan die dure vrijetijdskleding die iedereen op school draagt en die me hun aantekeningen gaven als ik ziek was.

Maar we waren geen echte vriendinnen.

Ik was maf en zij waren mooi; ik was een lange lijs met een grote neus en zij van die kleine poppetjes; ik was een Deense dog en zij een soort schoothondjes; ik was muntijs met chocoladesaus en zij waren vanille-ijs – en tóch wilde ik niet zijn zoals zij.

Een willekeurig gesprek tijdens de pauze in Dora-Ada-Lauraland:

‘Hé, hebben jullie een paraplu bij je?’

‘Nee, ik niet. Ik hoop dat het niet gaat regenen.’

‘Ik ook. Ik heb een hekel aan regen.’

‘Heb je mijn paraplu al gezien, schattig hè!’

‘Schattig.’

‘O, wat schattig.’

‘Heb jij ook zo’n hekel aan regen?’

‘Ik haat regen.’

‘Ik vind het fijn als de zon schijnt. En jullie?’

‘Zon is heerlijk. Wel een schattige paraplu, Dora.’

Ik voelde me ongelukkiger mét hen dan zonder hen en de enige manier om niet gek te worden door een totaal gebrek aan opwindning en diepe eenzaamheid was al mijn vrije tijd te besteden aan het kijken naar musicals op dvd. Mijn lievelingsmusicals waren *Chicago*, *Singin' in the Rain*, *Sweet Charity*, *Damn Yankees*, *Kiss Me Kate*, *West Side Story*, *An American in Paris* en natuurlijk *Cabaret*, de beste film die ooit is gemaakt. Ongelooflijk, 128 minuten lang fantastisch.

‘Je hersens veranderen nog in gelatine als je zo veel tv kijkt,’ zei mijn vader op een dag tegen me.

‘Dat is geen tv,’ zei ik. ‘Dat is *Cabaret*. Een van de beste musicals aller tijden.’

‘Het ziet er toch echt uit als een tv.’ Hij tikte op het toestel. ‘Yep. Onmiskenbaar een tv. En daar hangt mijn dochter op de bank, terwijl buiten de zon schijnt.’

‘Regie van Bob Fosse,’ zei ik. ‘Liza Minelli werd bekroond als beste actrice.’

‘Sarah.’

‘Huh?’

‘Ik ga even naar de supermarkt om wat te eten te halen. Ga lekker mee, dan krijg je tenminste wat frisse lucht.’

‘Goed.’ Ik drukte op de pauzeknop.

Toen we terugkwamen, ging ik weer op de bank zitten en keek naar de rest van *Cabaret*. Die film was een soort lied dat de stilte van mijn leven doorbrak.

Vóór Demi en vóór Wildewood, voelde ik me te groot voor mijn eigen huis. Te groot voor mijn eigen school, te groot voor Brenton.

Dat had niets te maken met mijn lengte – al ben ik dan

een meter tachtig. Ik voelde me supersoon, hydrofoon en kolossaal – alleen zag niemand het. Alsof ik in een cocon zat. Als ik me ontpopte zou iedereen versteld staan van mijn schoonheid en vleugelspanwijdte. Alsof mijn leven een soundtrack was, een grandioze soundtrack. Maar de hele wereld was doof, behalve ik.

Ik weet heus wel dat dit onzin is. Ik wil alleen maar zeggen dat ik soms het gevoel had dat dat kleine stukje extra lengte dat ik had vergeleken bij de meeste andere meisjes, een teken was van de grootsheid die in mij schuilde.

Een grootsheid die geuit moest worden. Die eruit zou knallen als ik daar de kans niet voor kreeg.

Een Verborgten Grootsheld.

Demi Howard was de eerste die dat zag.

Voor alle anderen was ik gewoon Sarah. Maar voor hem was ik Sadye.

* * *

BEGIN FEBRUARI hing er op het prikbord bij Miss Delilah een mededeling:

Doe je ogen dicht en stel je voor... een zomer vol theatermagie! Een van de landelijke fulltime opleidingen voor de podiumkunsten presenteert met genoegen de 28e aflevering van haar zomerprogramma.

Iedereen krijgt een rol in een voorstelling. Theaterprofessionals geven je les in dans, stemvorming, mime en acteren.

WILDEWOOD ACADEMIE VOOR DE PODIUMKUNSTEN
ZOMERTHEATERCURSUS
Jongeren van 15-18 jaar

Audities in alle grote steden
19 februari: Auditorium Cleveland, 13.00 uur
Kandidaten moeten een lied (16 maten) en een monoloog (2 minuten) voorbereiden. Tijdens de audities studeer je groepsgewijs een dans in.

Wildewood. Ik schreef de informatie op en herhaalde de naam fluisterend in mezelf.

Wildewood, Wildewood.

Ik had maar één week om me voor te bereiden.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Dramarama*

Verschenen bij Hyperion Books for Children, New York

© 2008 E. Lockhart

Voor deze uitgave:

© 2008 Uitgeverij De Fontein, Baarn

Vertaling: Jeske Nelissen

Omslagontwerp: Hans Gordijn

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 2418 1

NUR 284, 285